

Rodáci a „naplaveniny“

Narodil jsem se v Olomouci v pohnutém roce 1942 – což kypodívu nepamatuji. Po skončení války naše rodina přesídlila do Zábřehu na Moravě, kde jsme prožili sedm relativně šťastných let, včetně mé školní docházky až do páté třídy. Na toto období mám hojnost vzpomínek a do Zábřehu se čas od času rád podívám.

Pať byl táta „odvelen“ do hanácké vesnice poblíž Olomouce, kde jsem prožil léta školní až do maturity a pět let vysokoškolského života na olomoucké univerzitě. Přesto, že jsem žil v prostředí, kde byl hanácký dialekt tenkrát naprosto běžný, vzhledem k tomu, že jsem zde byl až od mých deseti let, hanácky jsem se nenaučil, i když má mluva některé znaky „hanáctiny“ podvědomě přejala a mám je dodnes.

Před šestapadesáti roky jsem i s manželkou, rodilou Hanačkou a miminkem, narozeným jako já v Olomouci, přesídlil jako zaměstnanec Tesly Rožnov na Valašsko. I když mým uším zněla „valaština“ velmi líbě, v zaměstnání (a v rodině) jsem ji už nepřel. Rovněž manželka jako učitelka češtiny pomalu hanácký dialekt opustila a snad i pozapomněla.

Naproti tomu jsme se oba intenzivně zapojili do kulturního života v Rožnově, což sebou přinášelo i seznamování s kulturními tradicemi Valašska. Brzy jsme se zapojili do dění kolem Valašského muzea v přírodě (i když jen pasivně), stali jsme se častými hosty rožnovské knihovny a jejích akcí.

Přesto, že po nastěhování do Rožnova manželka prohlásila, že „tady si nikdy nezvyknu“, jsme už po těch letech v Rožnově doma. Vypravíme-li se „do města“, nikdy se to neobejde bez setkání se známými, se kterými probereme všechno, co se točí kolem Rožnova a Valašska.

Intenzivně prožíváme dnešní proměny Rožnova, Tesly, Loany, ..., těšíme se na stavbu kulturního stánku i přístavbu knihovny (i když občas pochybuji, jestli se toho dožiju), což má probíhat pod našimi okny...

Dodnes sice hrdě prohlašuji, že jsem olomoucký rodák, ale marná sláva, Olomouc, to už je jenom vzpomínání. Totéž platí třeba i o Drážďanech, kde jsem v dobách mého zaměstnání často pobýval a které mi takřkajíc „přirostly k srdci“. A v tom je ten problém: rožnovský rodák sice nejsem, ale „přivandrovalec“, nebo „naplavenina“? Vždyť o Rožnově, jeho historii... vím více, než mnohý rodák!

Podle Jana Wericha jsem sice tady kulíčky nehrál, ale... ani jeho definice (které samozřejmě uznávám a ctím) nejsou definitivní! Myslím, že by se mnou souhlasil, když prohlásím, že jsem (a asi už vždycky budu) přesvědčený rožnovský lokálpatriot, potažmo Moravák!!!